

Mijn duin

Een rubriek waarin een (on)bekende duinliefhebber zijn of haar favoriete duinlandschap beschrijft en laat zien. Dit keer: het Ameland van Frans Buissink.

Tekst: Frans Buissink

Wie ben ik?

Frans Buissink. Het kan zijn dat u mijn naam eerder bent tegengekomen in DUIN. Enige jaren heb ik er een bescheiden bijdrage aan geleverd door op te treden als eindredacteur. Maar mijn eigenlijk beroep is kunstschilder. Tegenwoordig maak ik vooral landschappen en vaak genoeg laat ik

me inspireren door de duinen. Daarin is veel te beleven aan vormen en subtiele kleuren. U kunt kennis maken met mijn werk op mijn site www.fransbuisink.nl

Geheim Ameland

Liefhebbers van de Waddeneilanden hebben gauw de mond vol van de

Boschplaat, Schier, de Mokbaai en nog wat heilige plaatsen met de geur van ongereptheid, maar Ameland is dan net niet het zwarte, maar dan toch zeker het grijze schaap van de familie. Te toeristisch, te veel vakantiehuisjes, te hotellerig, te druk. Allemaal een beetje waar. Maar ik kom er al vanaf mijn jeugd. Ik heb inderdaad de wildgroei aan campings meegemaakt en gezien hoe de Amelanders zich gulzig laafden aan de nieuwe inkomstenbron: het toerisme. Inmiddels geven ze toe, dat het allemaal wat minder had gemogen. Nog steeds komen ik en mijn vrouw er graag. We vierden er destijds onze huwelijksreis. En omdat we weten waar we moeten zijn om de drukte

Frans Buissink. Foto: Tineke Harrewijn

De Kooiduinen, in het zuidoosten grenzend aan de Waddenzee
Foto: Joop van Houdt, <https://beeldbank.rws.nl>, Rijkswaterstaat

te ontlopen en omdat er plekken zijn van grote schoonheid en intense natuur. En Ameland was de eerste Nederlandse gemeente die het, los van natuurbeheerder Staatsbos, aandurfde een strandreservaat in het leven te roepen, een flink stuk strand dus waar de badgasten werd verzocht er weg te blijven en het over te laten aan strandbroedende vogels als plevieren en scholeksters. Het werd direct een succes. Inmiddels is dit reservaat aangeslibd tot een gigantische kwelderachtige wildernis, die het Groene Strand wordt genoemd.

Nog mooier dan de Kooiduinen

Ik houd erg van de Amelandse duinen, al zijn er veel volgebouwd met huisjesterreinen enzo. Duinen heb je er in alle vormen, soorten en formaten die je maar kunt bedenken. Nat, ruig, stuivend, intiem bebost, gekerfd, open en weids.

Tot voor kort was onze ideale duinwandeling: de Kooiduinen, waar je lange tijd kunt lopen op de interessante grens tussen woeste duinvormen en een uitgestrekt kweldergebied met kluten, meeuwen, bergeenden en kiekendieven. Met na afloop een

smakelijke nazit in het voormalige kooihuis.

Bij ons laatste bezoek raakten we min of meer bij toeval verzeild in een duingebied dat we ooit weleens, heel lang geleden hadden bewandeld. Vanaf het westelijke strand belandden we op het Zeilstrapad, dat richting vuurtoren en koffietent zou leiden. Ondanks de herfstvakantiedrukke was er geen levende ziel te bekennen en ik raakte verbijsterd over de prachtige weidsheid van dit grote, open duin met zijn golvende vormen met hier en daar een accentje van een struik. En op de grond aan weerskanten van het smalle graspad de prachtigste grijze-duinstilleven van grasjes, mossen en korstmossen. Dit is duin zoals ik dat het liefste zie: ruimte. En die heeft hier langs het Zeilstrapad op Ameland indrukwekkend vorm gekregen. •